

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

สาระสำคัญของบทนี้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ สมมติฐาน กลุ่มตัวอย่าง แบบแผนของการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับ

วัตถุประสงค์เฉพาะ

- 1 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง
- 2 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ
- 3 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง
- 4 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องสูงกว่าก่อนได้รับการใช้กิจกรรม
2. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะสูงกว่าก่อนได้รับการใช้กิจกรรม
3. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรงสูงกว่าก่อนได้รับการใช้กิจกรรม
4. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรงแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านสระบัว อ.เมือง จ.ปัตตานี จำนวน 75 คน

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง แบบทดสอบก่อนและทดสอบหลัง ที่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีการสุ่ม (Nonrandomized control group pretest posttest design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นิทาน 40 เรื่อง
2. คู่มือการอ่านเพื่อย่อเรื่อง
3. แผนการสอน
4. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 1 ฉบับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
 - 1.1 นิทาน มี 40 เรื่อง
 - 1.2 คู่มือฝึกการอ่านเพื่อย่อเรื่อง
 - 1.3 แผนการสอน
 - 1.4 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 1 ฉบับ
2. ผู้วิจัยใช้ห้องเรียนของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยเป็นห้องที่ไม่มีเสียงรบกวน มีแสงสว่างเพียงพอ และอากาศถ่ายเทได้สะดวก
3. เตรียมนักเรียนเข้ารับการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้
 - กลุ่มทดลองที่ 1 การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง
 - กลุ่มทดลองที่ 2 การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ
 - กลุ่มควบคุม การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ให้การเสริมแรง
4. จัดแบ่งนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มย่อยละ 5 คน

จำนวน 5 กลุ่ม โดยวิธีสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลาก

5. ผู้วิจัยทำการใช้กิจกรรมการช่ยเรื่องกับกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยแต่ละกลุ่มจะได้เข้าร่วมกิจกรรมสัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 50 นาที ติดต่อกันเป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวมเวลาที่ใช้ในการใช้กิจกรรมกลุ่มกลุ่มละ 8 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean) ของคะแนนความเข้าใจในการอ่านที่วัดได้จากกลุ่มตัวอย่าง
2. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความเข้าใจในการอ่านที่วัดได้จากกลุ่มตัวอย่าง
3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนการใช้กิจกรรมกับหลังการใช้กิจกรรม ด้วยการทดสอบ ที (t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างสัมพันธ์กัน
4. ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบ เอฟ (F-test) โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Oneway Analysis of Variance หรือ ANOVA)
5. ถ้าข้อ 4 พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างคู่หนึ่งที่แตกต่างกันจะต้องทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ้ (Scheffe)

สรุปผลการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการช่ยเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการช่ยเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการช่ยเรื่องโดยไม่ให้การเสริมแรงไม่สูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม

4. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะและการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะและกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง ส่วนกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงต่างแบบ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การอภิปรายผลผู้วิจัยอภิปรายตามลำดับสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมผลการวิจัย พบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก่อนการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องกับหลังการใช้กิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สมมติฐานข้อนี้ได้รับการสนับสนุน แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง เป็นการให้การเสริมแรงหลังการทดลองทุกครั้ง ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ กระตือรือร้นและมีกำลังใจในการเข้าร่วมกิจกรรม จึงทำให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนพัฒนาได้ดีขึ้น

ผลการศึกษาค้นคว้านี้ แสดงว่า การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องทำให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของซัลเซอร์และเมเยอร์ (Sulzer and Mayer. 1972 : 14 อ้างถึงใน ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 106) กล่าวว่า ผลของวิธีให้การเสริมแรงแบบต่อเนื่องที่มีต่อพฤติกรรมจะทำให้พฤติกรรมเป้าหมายเกิดอย่างสม่ำเสมอ และสอดคล้องกับสม โทซัน เอียมสุภายิต (2526 : 40) กล่าวว่า การให้แรงเสริมต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งทุกครั้งที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น อันเป็นผลทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้งและสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวันเพ็ญ ปรงสำราญกิจ (2540 : 49) ที่ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะเพื่อพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่

ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง มีความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ดีขึ้นและสอดคล้องกับงานวิจัยของน้ำอ้อย แสงกระจ่าง (2540 : 58) ที่ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อความสามารถในการรำและทัศนคติที่มีต่อวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการรำสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ ชูดี อยู่ปรัชญา (2540 : 62) ที่ศึกษาผลของการใช้สัญญาณเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดตะกล้า เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้สัญญาณเงื่อนไขเป็นกลุ่มควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้นได้

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมผลการวิจัย พบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก่อนการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะกับหลังการใช้กิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ โดยให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน 1 ครั้งภายหลังจากผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการย่อเรื่องครบทุกๆ 2 ครั้ง นักเรียนจึงเกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมและเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้มากขึ้น จึงทำให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนดีขึ้น

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงว่า การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะทำให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 42) กล่าวว่า การเสริมแรงแบบเว้นระยะที่กำหนดช่วงเวลาที่น่าอนจะทำให้อัตราการแสดงพฤติกรรมค่อยๆ เพิ่มขึ้นและจะถึงมากที่สุดเมื่อใกล้ถึงเวลาที่จะได้รับการเสริมแรง เช่นเดียวกับผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 106) ที่กล่าวว่า ผลของวิธีให้การเสริมแรงแบบเว้นระยะที่มีต่อพฤติกรรม จะทำให้พฤติกรรมเป้าหมายเกิดอย่างสม่ำเสมอและมีความคงทนอยู่ยาวนาน ซึ่งสอดคล้องกับธนะ สันติสวัสดิ์ (2532 : 65) ที่ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก่อนในในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า พฤติกรรมก่อนในห้องเรียนของนักเรียนลดลง หลังการที่นักเรียนได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมที่

ชัดเจน โดยนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบเว้นระยะมีพฤติกรรมก่อนในห้องเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ วันเพ็ญ ปรุงสำราญกิจ (2540 : 50) ที่ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะเพื่อพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ มีความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ดีขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของมูฮัมมัดสุกรี มะซา (2546 : 73) ที่ศึกษาผลของการสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทและวิธีการเสริมแรงที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษามลายูของนักเรียนระดับชั้นมุดาว์ซซีเตาะฮ์ ปีที่ 3 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษามลายูสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้นได้

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ให้การเสริมแรงสูงกว่าก่อนได้รับการใช้กิจกรรมผลการวิจัย พบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ให้การเสริมแรงไม่สูงกว่าก่อนได้รับการใช้กิจกรรมแสดงว่าสมมติฐานข้อนี้ไม่ได้รับการสนับสนุน ซึ่งสอดคล้องกับ ไสว เลี่ยมแก้ว (2528 : 61) ที่กล่าวว่า การเสริมแรงเป็นวิธีการที่นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมนำไปประยุกต์ใช้ในการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ ซึ่งอาจใช้ได้ทั้งการเสริมแรงเป็นกลุ่ม หรือการเสริมแรงเป็นรายบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับ บอร์ดเคนและคณะ (Borden, et al. 1970 : 199-204) ซึ่งได้ศึกษาการให้ความสนใจต่อนักเรียนเกรด 2 ที่นั่งติดกันสองคนในห้องเรียนมีผลให้นักเรียนที่ได้รับการให้ความสนใจมีความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้นเช่นเดียวกับ พัลมาและคณะ (Palma, et al. 11-15) พบว่าจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นด้วยคำถามใช่ – ไม่ใช่แล้วให้การเสริมแรงด้วยการพยักหน้าและยิ้มที่ไม่มีการเสแสร้งแล้วยังผลให้วัยรุ่นตอบคำถามได้เร็วขึ้น นอกจากนี้ สุดา เหลียววิริยกิจ (2528 : บทนำ) ปราณี สถาปิตานนท์ (2528 : 45-48) และกรวรรณ กันยพงศ์ (2529 : 50-52) พบว่า การให้การเสริมแรงเป็นและการให้การเสริมแรงเป็นรายบุคคลต่างก็สามารถเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้

จากการที่พบว่าสมมติฐานข้อที่ 3 ไม่ได้รับการสนับสนุน อาจมีเหตุผลที่อภิปรายได้ดังนี้

1. เป็นธรรมชาติของมนุษย์เราที่มีความรู้สึกซ่อนลึกในหัวใจที่นิยมชมชอบต่อคำชมเชยมากกว่าคำตำหนิติเตียน (กรมสามัญศึกษา, 2534 : 11)

2. การเสริมแรงด้วยการชมเป็นความสนใจนักเรียนที่เกิดจากการเอาใจใส่ของครู ก็เป็นการสนับสนุนหลักจิตวิทยาที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม ย่อมต้องการความรัก ความสนใจและการเอาใจใส่จากผู้อื่น

3. การเสริมแรงเป็นการสร้างความมั่นใจในตนเองให้กับนักเรียนมากขึ้น จึงทำให้เขาพร้อมที่จะคิดและแสดงออกในสิ่งนั้นๆ ได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่มีการเสริมแรง

4. การเสริมแรงทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าการที่เขาทำนั้น ไม่ผิดหรือถ้าผิดก็มีคนที่เข้าใจและให้กำลังใจ ช่วยเหลือเขาอยู่ เขาจึงพยายามทำในสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การเสริมแรงมีส่วนส่งผลความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของนักเรียนให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ดังนั้นหลังการวิจัยของนักเรียนกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรงจึงไม่มีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้นกว่าก่อนการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ให้การเสริมแรงแตกต่างกัน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง นักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และนักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ได้รับการเสริมแรง มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 4 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะหลังจากนักเรียนทำการวิจัยแล้วจะได้รับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องกับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ ซึ่งต่างเป็นการเสริมแรงที่ทำให้นักเรียนเกิดความพอใจและเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ในการทำพฤติกรรมมากขึ้น แต่การเสริมแรงแบบต่อเนื่องทำให้พฤติกรรมเป้าหมายเกิดอย่างสม่ำเสมอ และการเสริมแรงแบบเว้นระยะมีผลทำให้อัตราการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายค่อยๆ มีความถี่สูงขึ้น และจากการสังเกตในระบอบทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องมีความกระตือรือร้นในการทำงาน สนใจ ตั้งใจฟังการสอนและตอบคำถาม ตั้งใจร่วมอภิปรายและตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายทุกครั้ง มากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ให้การเสริมแรงซึ่งเป็นผลมาจากนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง เมื่อได้รับการเสริมแรงทุกครั้งที่ทำกรทดลองจึงทำให้นักเรียนเกิด

แรงจูงใจที่จะร่วมทำการทดลอง ดังนั้น นักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง นักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และนักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ได้รับการเสริมแรง จึงพัฒนาความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และนักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องโดยไม่ได้รับการเสริมแรง ทั้งนี้เพราะการให้การเสริมแรงแบบต่อเนื่อง จะทำให้พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ สม โภชน์ เขียมสุภามิต (2526 : 42) กล่าวว่า การเสริมแรงแบบต่อเนื่อง หมายถึง การให้แรงเสริมต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งทุกครั้งที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น อันเป็นผลทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้งและสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง ได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านมากกว่านักเรียนที่ใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ ดังนั้นครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงสามารถนำแผนการสอนการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องไปใช้สอนได้โดยตรง สำหรับแผนการสอนที่ผู้วิจัยยังไม่ได้เขียนไว้ ครูผู้สอนก็สามารถเขียนขึ้นเองได้โดยอาศัยตามขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากนี้ครูผู้สอนอาจจะปรับสร้างแผนการสอนใช้เทคนิคที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการเปรียบเทียบการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านในระดับที่สูงขึ้น เช่น ระดับความเข้าใจขั้นดี ความ และระดับความเข้าใจขั้นวิจารณ์

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการอื่นๆที่นำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถทางด้านความเข้าใจในการอ่าน เช่น การวางเงื่อนไขแบบกลุ่ม การชี้แนะ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง กับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นต้น

2.4 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง การใช้กิจกรรมการย่อเรื่องควบคู่กับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ และการใช้กิจกรรมการย่อเรื่อง โดยไม่ให้การเสริมแรง กับกลุ่มสาระวิชาอื่นๆ เช่น กลุ่มสาระวิชาสังคมศึกษา และกลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ เป็นต้น